

28. ՄԱԽՈՒՆԻ ՀԵՔԻԱԹԸ

Ժամանակով մի մարդ կար, դրան ունեւր իրեք աղջիկ՝ իրեքն էլ հասած: Օրովս մեկ օրը էդ մարդը վե կացավ, ուզում էր էթա քաղաք աղջկերանց հմար բան առնելու: Վե կալավ աղջկերանցը հարցրեց, ասեց.— Ի՞նչ եք ուզում, որ քաղաքիցը բերեմ:

— Մինթանա բե՛ ինձ հմար, ոննաման բե՛,— ասեց մենծը:

Միջնեկ աղջիկն էլ ասեց.— Ի՞նձ հմար աղլուխ բե՛, յաղմա բե՛:

Պուճուր աղջիկն ասեց.— Ա՛յ հեր, ես զադ չե՛մ ուզում քեզանից, թե բերում ես, մի մարգարտե շապիկ բե՛ ինձ հմար:

Հերն ասեց.— Ա՛յ որդի, ո՞րդիան գտնեմ մարգարտե շապիկ:

— Դե՛,— ասեց,— ա՛յ հեր, էդ ա իմ ուզածը, կըլնի՛ կրերես, չիլնի՛ զադ չե՛մ ուզում քեզանից:

Էդ մարդը վե կացավ գնաց քաղաք, ինչ որ էն էրկու աղջկերանց ուզածն էր՝ առավ, էդ պուճուր աղջկա ուզածը ո՞րդի ման էկավ՝ չգտավ:

Շատ ման գալուց եղը, մի մարդ ընդիան ձեն տվեց.— Ա՛յ մարդ,— ասեց,— ընչի՞ ես ման գալի ըդքան քաղաքի մեջը:

Ասեց.— Ի՞նչ անեմ, աղպեր ջա՛ն, իրեք աղջիկ ունեմ ինձ, գալիս ի քաղաքը, հարցրի. «Ի՞նչ եք ուզում ձեզ հմար բերեմ», մեկը մինթանա ուզեց, մեկը՝ աղլուխ, յաղմա, դրանց ուզածները գտնեմ, առել, էն պուճուրը մարգարտե շապիկ ուզեց, չեմ կարում գտնի:

էդ մարդն ասեց.— Իմ կշտին կա մարգարտե շապիկ: Ա՛րի տամք քեզ,— ասեց:

Գնաց, տվեց իրան, ասեց.— Ես շապիկը տալիս եմ քեզ էն պալմանով, որ շապիկի տիրոնը դամ տանեմ:

Հերն ասեց.— Ե՛ր դաս տանես:

Ասեց.— Ո՛ր օրը որ ձեր տանը մախոխ էփեցին, էն օրը կգամ կտանեմ:

էդ մարդը մտածեց, թե.— Ի՞նչ կա, թամբահ կանեմ կնկանս՝ մախոխ չի էփի, ես էս շապիկը առնեմ, էթամ:

Վե կալավ մարգարտե շապիկը, եդ դառավ տուն: Տարավ տուն՝ ամենքի ուղածը տվեց իրան, մարգարտե շապիկն էլ հանեց տվեց պուճուր աղջկանը:

Ասեց.— Կնի՛կ, քեզ մի բան եմ թամբահ անում, որ մեր տանը անումը մախոխ չէփվի:

Կնիկն ասեց.— Խի՞, ա՛յ մարդ, խի՞ չպտի էփվի:

— Ըտրա հմար որ,— ասեց,— էդ շապիկ տվողը ասում էր, ո՛ր օրը մախոխ էփեք, պտի գամ՝ էդ շապիկի տիրոնը տանեմ:

Կնիկն ասեց.— Ա՛յ մարդ, խի՞ եմ էփում, ո՛ր ըտենց ա, չե՛նք էփի:

Կնիկը կանչեց աղջկերանցը ասեց.— Անումը մախոխ չէփեք մեր տանը:

էկավ երկար ժամանակ անց կացավ, մի օր ըդոնք լվասկ ին անում, լվասկից պրծան, օրն էլ շաբապլաս էր, մերն ասեց մենծ աղջկանը.— Ա՛յ որդի, զնա՛ մի բան էփա, ուտենք:

Աղջիկը զնաց թթուն լցրեց պղնձի մեջը, սկսեց մախոխ էփիլ՝ մտիցն ընկել էր:

Սկսեց էփիլը՝ էդ մարդը տանից մտավ նեքսե, ասեց.— Ա՛յ մարդ, իմ հախլուն տո՛ւր:

Մարդն ասեց.— Տե՛ր եմ պալմանիս, պտի տա՛մ:

Բերեց մենծ աղջկանը, շորերը հագցրեց ու տվեց էդ մարդին: Էդ մարդը լի կալավ էդ աղջկանն ու գնաց: Տարավ հասցրեց իրա ամարաթները:

Աղջիկը տեհավ էդ ամարաթները, ասեց.— Ջհաննամը գլո՞ղը, որ հորից-մորից հեռու եմ, չէ՞ էս թավուր ամարաթների միջին կնստեմ:

Աղջկանը տարավ վիրև, եռեսուն իննը օթախ իրար միջից բաց արեց, վրա քառասունին աղջկանը տարավ նեքսև։

Աղջիկը տեհավ՝ բերանը բաց մնաց.— Հե՛յ վա՛խ,— ասեց,— ըսքան էլ ապրա՛նք, կարողութ՛յո՛ւն կըլնի՛ մարդի՛

Քնեցին։ Լիսը բացվեց, էդ մարդը բերեց քառասուն լիդր բամբակ, մի հատ անկաջ, դրեց էդ աղջկա մոտը, ասեց.— Տե՛ս, աղջի՛, ես էթում եմ, էս քառասուն լիդր բամբակը,— ասեց,— պտի մանես, քառասուն օրեն վրա, էս անկաջի տնքոցն էլ պտի կտրես, որ էկա տեսա շես արել, տենո՛ւմ ես էն շամփուրը, կճխտեմ շամփուրը, քաշ կանեմ օշորքիցը,— ասեց ու ինքը գնաց։

Էդ աղջիկը մնաց մոլորած, ի՞նչ աներ, ո՞նչ կարաց էդ բամբակը մանի, ո՞նչ էլ կարաց էդ անկաջի տնքոցը կտրի, ասեց.— Ա՛ստված ջան, ի՞նչ անեմ, էս ա վերջի օրն ա, որ գա, պտի ճխտի շամփուրը, կախ տա օշորքիցը։

Էկավ քառասուն օրը թամնեց, մարդն էկավ։ Տեհավ ո՞նչ բամբակն ա մանե, ո՞նչ էլ անկաջի տնքոցն ա կտրե, վե կալավ շամփուրը՝ աղջկա բերնիցը խրեց, ոնենիցը դուս էկավ, տարավ ճըխտեց օշորքը։

Էլի եդ դառավ էն մարդի տունը, ասեց.— Ա՛յ մարդ, իմ կնիկը տո՛ւր, էն իմ կնիկը շէր։

Մարդը բերեց միջնեկ աղջկանը տվեց էդ մարդին։

Էդ մարդը սրան էլ տարավ իրա ամարաթը, նրա պես քառասուն լիդր բամբակ տվեց մանելու, մի հատ էլ անկաջ՝ տնքոցը կտրելու։ Սա էլ ո՞նչ բամբակը կարաց մանի, ո՞նչ անկաջի տընքոցը կարաց կտրի։

Մարդն էկավ սրան էլ ճխտեց շամփուրը, քաշ արեց օշորքիցը, էլի եդ դառավ էն մարդի տունը, ասեց.— Ա՛յ մարդ, իմ հախլուն, իսկական հախլուն տո՛ւր, էդ տվածներդ իմ հախլուն շեն։

Մարդը վե կացավ գնաց աղջկա մոտը.— Վե՛ կաց,— ասեց,— ա՛յ որդի, հմի էլ քեզ ա էկե տանելու էդ անիրավը։

Էդ աղջիկը վե կացավ, մարգարտե շապիկը հագավ տակիցը, շորերը հագավ, ասեց.— Ա՛յ մեր, իմ դութին բեր, իմ կատուն բեր— Բերեց կատուն դրեց դութու մեջը, էդ մարդը վե կալավ ոս գնաց։ Տարավ հասցրեց իրա ամարաթը, նստեցին ընտեղ, քնեցին։ Լիսը բացվեց, էդ մարդը բերեց քառասուն լիդր բամբակ և էդ անկաջը, ասեց.— էս քառասուն լիդր բամբակը տալիս եմ քեզ, քա-

ուստուն օրվա վրա պտի մանեա, էս անկաշի տնքոցը պտի կտրես մինչանք իմ գալը. ո՛ր էկա, տեսա շես արեւ, տե՛նում ես էն էրկուսը, որ կախ եմ արեւ ընտեղ, քեզ էլ ըտոնց կողքիցը կախ կանեմ:

Թողաց էդ մարդը զնաց. էդ խեղճ կնիկը մնաց ըտեղ մոլորված, թե.— Ա՛ստված, ես էս քառասուն լիդր բամբակը ո՛նց մանեմ քառասուն օրվա վրա:

Գշեր-ցերեկ մեկ արեց ու մանեց, տեհաւ հնար չկա, բամբակը տեղն ու տեղն ա: Գալսւ օրերը մոտացել էր.— է՛, աստված,— ասեց,— ի՞նչ անեմ, չպրծա էս բամբակը, նստում եմ հաց եմ ուտում՝ եղանում եմ:

Մի պղինձ կիրակուր էփեց, թեւերը մինչև ուսագլխները բաց արեց, էդ կիրակուրը քսեց թեւերն ու շահրեն դրեց աղաթը, մի յանիցն էլ էդ կիրակուրը լիզվով լիզում էր: Տեհաւ, որ հնար չկա:

Մոտիկ քաղաք կար, Թագավորի տղի բուկը ուռել էր, ինչ հնար անում ին՝ չէր լավանում, Թագավորը շառ էր ձեն տալի. «Ո՛վ որ իմ տղին լավացրեց, ոսկի, երկիր ուղի՛ կտամ, Թաքըլի իմ տղին լավացնենա: Ձենն ընկաւ էդ աղջկա անկաշը, աղջիկն ասեց.— Յաւա՛շ, ես էլ էթամ, Թամաշ անեմ, տենամ էդ ինչ Թավուր հիւսնդ ա:

Թեւերը ընենց քշտած, կիրակուրը վրեն քսած վե կացաւ զնաց Թագավորի տղի աղաթին կաննեց, Թամաշ էր անում Թագավորի տղին, մի յանիցն էլ հենց իմանում էր, թե շահրա էր մանում՝ ձեռները ժած էր տալի, լիզուն հանում, թեւերը լիզում: Թագավորի տղեն աչքը բաց արեց դրան տեհաւ՝ ծիծաղաց. ծիծաղալու վախտը բուկն ուռած էր՝ բլեց. Թագավորի տղեն լավացաւ: Խաբար տարան Թագավորին, որ մի աղջիկ քու տղին լավացրեց:

Թագավորն ասեց.— Էն աղջկանը բերե՛ք տենամ:

Աղջկանը տարան Թագավորի մոտը, աղջիկը գլուխ տվեց, կաննեց:

Թագավորն ասեց.— Ա՛ղջի, ի՞նչ ես ուզում՝ տա՛մ քեզ:

Ասեց.— Ձագ շեմ ուզում, մենակ քառասուն լիդր բամբակ ունեմ՝ տա՛ս մանելու:

Թագավորն ասեց.— Գնացե՛ք սրա բամբակը բերեք, ցրվեք քաղաքի վրա, թող մանեն մի օրվա միջին, տան իրան:

Սաղ տարան, մի օրվա միջին մանեցին, բերին տվին էդ աղ-

ըրկանը: Աղջիկը վե կալավ տարավ իրա ամարաթը, էն անկաջն էլ քցեց իրա կատվին, կատուն կերավ, տնքոցը կտրվեց:

Քառասուն օրը թամմեց, մարդն էկավ տեհավ, որ բամբակը մանած ա, անկաջի տնքոցը կտրված ա, գնաց կնկա ճակատը պալեց, ասեց.— Ապրեա դու, կնի՛կ, նո՛ր իմացա, որ դու իմ կնիկն ես:

Նստեցին հաց ուտելու, մարդը, տեհավ, որ մի թստան-բըլոջ դենն էթում ա, ասեց.— Կորի՛ դեն, մոռտառ անասուն, դու խի՞ ես ընկե ըստեղ:

Կնիկն ասեց.— Վա՛յ, ա՛յ մարդ, դրան բան մի՛ ասի, ախար դա իմ մոթիրն ա:

Մարդն ասեց.— Բա որ քու մոթիրն ա, խի՞ ա էլե թստան-բըլոջ:

Ասեց.— Իմ մոթոր մարդն էլ քեզ պես շար էր, ընքան բամբակ մանիլ տվեց, որ էլավ թստան-բըլոջ:

Ասեց.— Կնի՛կ, դու է՛լ որ շատ մանեա պտի ըլնես թստան-բըլո՞ջ:

Ասեց.— Բա ի՞նչ պտի անեմ:

Մարդն ասեց.— Որ ըտենց ա, էլ պետքը չի, մի՛ մանի:

Պառկեցին, քնեցին. լիսը բացվեց, մարդն ասեց.— Ա՛ռ էս իմ աւարաթների բալանըքները տամ քեզ, ես էլի էթում եմ:

Բերեց քաշեց դրա աղաքի էրկու առամը, մինը վիրինը, մեկը ներքինը, արծաթից առամներ շինեց, դրեց ըտոնց տեղը, ինքը թողաց, գնաց:

Մարդը որ գնաց, կնիկը բալանըքները առավ, ընկավ օթախները ման գալու. մի օթախ բաց արեց՝ տեհավ արծաթ էր կիտած, մի օթախ բաց արեց՝ տեհավ ոսկի էր կիտած, մի օթախ բաց արեց՝ բուխանտ էր կիտած. վերջը դրա կարողության շափ ու սահման չկար:

Մի օթախ էլ բաց արեց՝ տեհավ աղբուր ա դուս գալի, տարավ ձկութը թաթխեց մեջը՝ էլավ ոսկի:

— Օ՛հ,— ասեց,— էս ի՞նչ լավ բան էր,— մազերն էլ թաթխեց մեջը՝ դառավ ոսկե թելեր:

Մի օթախ էլ բաց արեց՝ տեհավ սաղ արհեստավոր տղեք են նստած, մեկը զարգլար ա, մեկը՝ կտավ գործող, մեկը՝ խառատ, վերջը ամեն արհեստավոր կար ըտեղ:

Աղջիկը վե կալավ ասեց.— Տղե՛ք, դո՛ւք ըստեղ ի՞նչ եք անում:

Ասեցին.— Էդ անիրավը մեզ բռնել ա քցե ըստեղ, հրեսի մի կողմը չամիշ ա, մի կողմը բաղամի մեջ ա, մի կողմը պնդուկ ա, ուտում ենք, իրա հմար բանում, ինքն էլ տանում ա ծախում:

Ասեց.— Ա՛յ տղերք, որ ըստիան ձեզ ազատեմ, ինձ հմար կա՞րաք ընենց մի դուքի շինի, որ ո՛նչ շուր քաշի, ո՛նչ էլ բացվի:

Տղերքն ասեցին.— Շա՛տ լավ, մեր բանն ա:

— Դե՛ որ ըտենց ա, մի ձեռք էլ ինձ հմար զառքաբից ընենց շորեր կարեք, որ աշխարթի մեջ շնարվի:

Ասեց ու գնաց: Մի օրվա միջին հա՛մ շորերը կարեցին, հա՛մ դուքին շինեցին: Բերին տվին էդ աղջկանը: Էդ աղջիկը իրա հմար ուտելիք էր հաղրե՝ դրեց դուքու մեջը, ինքն էլ մտավ դուքին.— Դե՛, — ասեց, — էս բալանըքները ձեզ, ինչ կուզեք՝ արե՛ք, էս քոմմա կարողութունը ձե՛զ:

Ինքը մտավ դուքին, գուռը նեքսեից շինեց.— Դե՛հ, — ասեց, — ինձ տարեք քցեք ծովի մեջը:

Աղջկանը տարան քցեցին ծովը, իրանք էկան տուն տեղ քարուքանդ արեցին ու տարան:

Էդ դուքին ո՛ր քցեցին ծովը, ծովը տարավ: Տարավ հանեց մի թագավորանիստ քաղաք: Ըտեղ ավազի վրա բանդ էլավ դուքին: Թագավորի տղեն իրա նազիր-վեղրովը էկավ ծովի ղրաղը ման գալու:

Տեհավ հրեա մի դուքի բանդ էլած, ասեց.— Նազիր-վեղի՛ր, մի լեզվոր բերեք՝ էս դուքին հանի, մալ ըլնի, դուլվաթ ըլնի՝ ձե՛զ, թե խսան ըլնի՝ ի՛նձ:

Լեզվոր բերեցին, լեզվորն ընկավ ծովը, գնաց դուքին բերեց: Դուքին հանեց ղրաղը. ի՛նչ հնար արեցին՝ չբացվեց: Աղջիկը նեքսեիցը բաց արեց, դուքին բաց անելուն քիմի թագավորի տղի աչքն առավ աղջկանը՝ խելքը գլխիցը թռավ:

— Հե՛յ վա՛խ, — ասեց, — ըսենց էլ սիրուն աղջիկ կըլնի՞, իմը կա՛ սա՛ ա, չկա՛ սա՛ ա:

Վե կալան տարան էդ աղջիկը թագավորի ամարաթը, խաբար տարան տղի հորը:

— Աչքդ լի՛ս, տղեդ ծովիցը մի աղջիկ ա հանն:

Հերն էկավ, տեհավ, որ շատ աննման, սիրուն ա:

Տղեն ասեց.— Ա՛յ հեր, իմը կա՛ սա՛ ա, չկա՛ սա՛ ա, որ երկընթեց վեր էկած լիսեղեն աղջիկ ըլնի՛ պետքը չի՛:

Թագավորը բերեց օխտն օր, օխտը գշեր հարսանիք արեց,
իրա տղի հետ պսակեց:

Սալըղը տանք էն մարդիցը:

Էս մարդն էկավ տեհավ ո՛նչ մալ, ո՛նչ դովաթ, ո՛նչ կնիկ,
ո՛նչ տուն ու տեղ. քար ու քանդ արած, թալանած, տարած բի-
րադի:

Ասեց.— Կա՛վ, կնի՛կ, դու իմ ջանին վա՛յ տաս, տե՛ս քու գլու-
խը ի՞նչ կհանեմ:

Էդ մարդը սեհրբազ էր, քյանդրբազություն սարքեց: Ընկավ
գեղից-գեղ, քաղաք-քաղաք, մանգալոն, մանգալոն գնաց դուռ
էկավ էն քաղաքը, որտեղ որ կնիկը ընտել ա: Տարավ պարանը
կապեց թագավորի ամարաթի աղաքին ու սկսեց հաղալ: Ընենց
օլըններ էր հանում, սաղ էդ ժողովուրդը ծիծաղու թիլանում ին:
Համա էդ մարդի աչքը է՛ս կնկա էրեսին էր, է՛ն կնկա էրեսին էր,
իրա կնկանն էր ման գալի:

Թագավորի տղեն գնաց նեքսև, ասեց.— Ա՛յ կնիկ, դու էլ դուռ
արի, տես՝ ի՞նչ թավուր քյանդրբազ ա:

Կնիկն ասեց.— Նս չեմ սիրում քյանդրբազ հաղալը, ես շատ եմ
տեհեմ:

Մարդը շատ զոռեց, կնիկը դուռ էկավ բալկոնը թամաշ արեց
էդ քյանդրբազին, տեհավ, որ իրա մարդն ա: Էդ քյանդրբազը
ընենց օլըններ հանեց, էդ կնիկը բիրդան ծիծաղաց, որ ծիծաղաց
մարդի աչքն առավ էրծաթե ատամներին, ճանանչեց, որ իրա կնիկն
ա: Էն հրոպային պարանիցը վեր էկավ, քանդ ու քար արեց, տա-
րավ պահեց ըտոնք: Էկավ մութն ընկավ, ընենց մի գիր արեց, որ
խսանները բիրադի քնեցին, շները քնեցին, հավերը քնեցին, վերջը
ո՛նչ մի անասուն չմնաց զարթուն, մնացին էդ կնիկն ու մարդը
զարթուն: Նդո ընենց արեց, որ քաղաքի մեջ ո՛նչ մի ճրագ վառ
չմնաց, բիրադի հանգավ:

Էդ մարդը էկավ էդ կնկա մոտը, ասեց.— Հըմի էլ ո՛ւր պտի
փախնես իմ ձեռիցը:

Էդ կնիկը գնաց իրա մարդի միսը ճմկըթեց՝ չզարթնեց, ի՛նչ
արեց՝ չզարթնեց, ուղեցավ ճրագ վառի՝ չվառվեց, շիվարեց, մնաց:

Մարդն ասեց.— Արի՛, արի՛, քու վերջի օրն ա, զուր գե՛ս ոռ
դե՛ն մի ընկնի: Արի՛, էն մենծ պղինձը բե՛:

Աղջիկը ճարը կտրած գնաց պղինձը վե կալավ, բերեց:

Ասեց.— Դի՛ օջաղի վրա, շուրը լցրա՛, տակը վառա՛, որ քեզ սաղ-սաղ պտի կոխեմ պղինձը, խաշեմ:

Ասեց.— Դու քու աստոծը, էլ ճար շունեմ, ի՛նչ ուզում ես՝ արա՛: Մենակ թող մի էթամ դրսե, վերջի աղոթքս անեմ, դա՛մ:

Ասեց.— Գնա՛, ո՛ր ուզում ես, իմ ձեռիցն էլ չես ազատվի:

Աղջիկը նիլավ կտուրը, տեհավ հեռու մի ճրագի լիս ա էրե-վում, սաղ քաղաքը մութը կոխել ա:

Վեր եկավ կտրիցն ու վազեց դպա էդ ճրագի լիսը:

Գնաց տեհավ, որ հրես մի դևի կնիկ նստել ա, աշու ծիծը ձախ ուսն ա քցե, ձախու ծիծը աշ ուսն ա քցե, մի փութ էլ արճիճ քցել ա բերանը՝ ծամում ա, հետն էլ հաց ա թխում: Աղջիկը հա-սավ, քամակիցը ծծերը առավ բերանը՝ ծծեց:

Պառավը եղ թամաշ արեց, տեհավ մի հողածին, ասեց.— Ա՛յ աղջի, դուշն իրա թևովը, օձն իրա պորտովը ըստեղարենք չի էկե, դու ո՛նց ես էկե:

Ասեց.— Նա՛նի, վիրե՛ աստված, ներքե՛ դու, ճարս մնաց քեզ՝ մարդս բռնեց անիրավ ա, պղինձը շուր ա լցրե, էփացրե, որ ինձ ճխտի մեջը, էփի:

— Է՛,—ասեց,—էն անիրավը հլա կա՞, էն իմ աղպերն ա. ա՛յ որդի,—ասեց,— ի՛նչ կտաս, որ քեզ ազատեմ էդ անիրավիցը:

Ասեց.— Ի՛նչ որ լեզուդ պըտտի՛ կտա՛մ:

Ասեց.— Էդ փորինդ կտա՞ս ինձ:

Ասեց.— Աստված միշնորդ ըլնի, դու ինձ ազատես էս անիրա-վիցը, տղա էլ ըլնի՛ տա՛մ քեզ, աղջիկն էլ ըլնի՛ տա՛մ քեզ:

Ասեց.— Դե՛, որդի, գնա՛, նա դիր ա արե քցե ժամի կտուրը՝ ո՛նչ քնողը զարթնի, ո՛նչ շուն հաշա, ո՛նչ էլ ճրագը վառվի, գնա՛ ժամի կտուրը, ման արի՛, էդ թուխտը քթի բե ներքե ճղա՛ լիսը կրացվի, մարդիքը կզարթնեն, շները կհաշան:

Էդ աղջիկը էթում ա նիւնում ժամի կտուրը, ձեռները ափը-փորելոն դիրը դտնում ա, վեր ա բերում, ճղում ա: Որ ճղում ա՛ լիսը բացվում ա, մարդիկ վեր են կենում, աթուրները կանչում են, շները հաչում: Էդ կնիկը վազում ա տուն, տենում ա, որ իրա մար-դը զարթնել ա, էն մարդն էլ չկա:

Մարդն ասում ա.— Ա՛յ կնիկ, էդ ի՛նչ ա էլե քեզ:

— Քու տունը չքանդվի՛, վե կա՛ց, էթանք տե՛ս:

էթում ա տենում, որ պղինձը լիքը ջուր էփում ա:

Թե.— Էս ո՞վ ա արե:

Թե.— Էրեկվա հաղող¹ փայլեանը:

Ասում ա.— Բա ի՞նչ էլավ:

Ասում ա.— Թողաց, փախավ, հլա ոններդ բաց արա տես. տե՛ս, ընքամ ճմկթել եմ, որ յարա ա էլե, չէիր զարթնում. ո՛նչ շուն էր հաշում, ո՛նչ աքլոր էր կանչում, ո՛նչ էլ ճրագ էր վառվում: Նիլլա կտուրը, տեհա, որ հեռվանց մի ճրագի լիս ա էրևում, վեր էկա, վազեցի էդ լըսին, տեհա մի դեկ կնիկ, ծծերը ծծեցի, աղաչեցի, որ ազատի ինձ, նա ինձ ասեց, որ էդ մարդը գիր ա արել, քցել ժամի կտուրը, որ ո՛նչ մեկը չզարթնի, լիսն էլ չբացվի: Գնացի ժամի կտորիցը գիրը վե բերեցի, լիսը բացվեց, էկա տուն՝ դու զարթնել իր:

— Բա էն մարդն ի՞նչ էլավ,— հարցրեց Թագավորի տղեն:

— Որ լիսը բացվեց, ես տեսա, որ փախավ:

Թագավորի տղեն հրամայեց՝ քաղաքի չորս դրաղը փակեցին, էդ փայլեանին բռնեցին. բերին ճխտեցին պղինձը, խաշեցին:

Տարին անցկացավ, էկավ էդ Թագավորին մի տղա էլավ: Էդ տղեն մենծացավ, դառավ էրկու տարեկան, մերը կուռը բռնեց, տարավ էն դեկ կնկանը, ասեց.— Ա՛ռ, ես իմ խոսքը կատարեցի:

Պառալն ասեց.— Տա՛ր, քեզ փեշքաշ ըլնի: Վե կա՛լ քու էրեխեն, դնա՛:

Առավ էկավ տուն: Ղրկեցին էդ աղջկա հորնումորը բերել տվին, իրար հետ ուրախ-զվարթ ապրեցին մինչանք իրանց մահը:

Դրանք հասան իրանց մուրազին, դուք էլ հասնեք ձեր մուրազին:

Ասասնից իրեք խնձոր վեր ընկավ, մինն՝ ասողին, մինը՝ լսողին, մինն էլ՝ անկաջ դնողին:

¹ Խաղացող (Մ. Ռ.):

